

PIPPA GRANT

Az utolsó facér
MILLIÁRDOS

PIPPA GRANT

Az utolsó facér
MILLIÁRDOS

KOSSUTH KIADÓ

A kiadás alapja:
Pippa Grant: *The Last Eligible Billionaire*

FORDÍTOTTA
Tóbiás Csenge

SZERKESZTETTE
Winter Angéla

ISBN 978-963-544-861-6

Minden jog fenntartva

© Pippa Grant 2022
© Kossuth Kiadó 2022
© Hungarian translation Tóbiás Csenge 2022
Borító © Qamber Designs & Media W.L.L.

Első fejezet



Hayes Alexander Rutherford,
*vagyis a milliárdos, aki az egész vagyonát odaadná,
hogy ne kelljen soha többé látnia egyetlen nőt sem.*

Két esküvő, egy temetés, egy titkos éjszakai autótúr és egy szerencsétlen közúti baleset után az ember csak egy dologra vágyik, és az nem a még több dráma.

Dráma soha.

És nem még több ember.

Pláne nem egy teljes és totális katasztrófa a menedéknek vélt helyen.

Mégis, ahelyett, hogy ágyba zuhanhatnék a Maine partjai mellett elterülő, békés kis szigeten lévő villámban, és hallgatnám a nyitott erkélyajtón túl morajló tengert, hogy gyógyító magányomba bódulhassak, azzal kell szembesülnöm, hogy bizony valami gond van.

Valaki betört a villámba, és ez olyan biztos, mint ahogyan a kelő nap narancssárgán táncol a tenger bordó vizén.

A fő házrész hátsó ajtaja nyitva, égnek a lámpák, piszkos edények és ruhák tornyosulnak a fedett veranda minden vízszintes felületén, valaki festékfoltos rongyokat halmo-

zott a mosókonyhám ajtaja elé, a hűtőszekrény pedig tárva-nyitva áll.

De ami még ennél is rosszabb, az az, hogy a hűtőben sajtorta van.

Az én hűtőmben.

Sajtorta és holmi rózsaszín bor. Nem, nem érdekel a pontos kifejezés, egy bor nem lehet *rózsaszín*. Mindezek mellett három csomag mogyoróvajjal töltött csokoládé, egy hatalmas steak, egy üveg tabasco szósz és egy téglavaj áll a hűtőm polcain.

Bedugom a kezem a belső térbe.

Természetesen szoba-hőmérsékletű.

A borosüveg már nem is párás, vagyis az ajtók olyan régóta lehetnek nyitva, hogy az átkozott szerkezet már egyáltalán nem is hűt.

Tehát van *még rosszabb*.

Ez azt jelenti, hogy aki betört a házamba, tönkretette a sajtortát.

Miért érzem úgy, hogy ez a sajtorta dolog a betolakodóm legszentségtelenebb bűne? Fáj a fejem. Az egész testem merev és sajog. Lehet, hogy ostorcsapás-sérülésem is van, minden bizonnyal büzlök, kimerült vagyok, és valaki – egy *illetéktelen* valaki, akinek nem lenne szabad a szentélyemben tartózkodnia, ahová az éjszaka névtelenségében szinte menekülnöm kellett – hagyja, hogy a nyamvadt sütemény megsavanyodjon a nyitva hagyott hűtőszekrényben! Nem gondoltam volna, hogy ez lesz a reggel mélypontja, de hát mégis itt tartunk.

Szinte irracionális módon dühbe gurulok a buggyant sajtorta miatt.

Egyik kezemben a telefonomat tartom, hívásra készen, a másikkal pedig a békés pihenésbe vetett reményem utolsó szárait szorongatom. Átvágok a nappalin, és lassan felmegyek a lépcsőn. Fentről zene szól, a keményfa padlómat pedig emberi és állati sárnyomok piszkítják. A korláton egy mosolygó hot doggal hímezett, gesztenyebarna kabát lóg.

Ez egyre rosszabb.

Az isten szerelmére, Hayes, hívd a rendőrséget! – mondaná anyám. – *Eleve nem vagy olyan jó parti, mint a bátyád volt. Ne rontsd el még azt a majdnem jóképű ábrázatodat is azzal, hogy rárontasz egy csirketolvajra...*

Még egy ok arra, hogy magam vegyem kézbe a dolgot.

Ha egy kicsit rondább lennék, talán azok az „aranyásók”, akiket sajnos nem tudok elkerülni, kevésbé dongának körülottem.

Nem mintha a kitüntetett figyelmüknek bármi köze lenne a külsőmhöz.

Kinek kell a sárm, a jó kiállítás, a szögletes arcél, ha a bankszámláján annyi nulla van, mint az enyémen, és az édesanyja is éppolyan erőszakos, mint az enyém? Feltéve, hogy jó helyre törzskönyveztek, akkor átmész anyám háttér-ellenőrzésén, és máris a nyakamba akar majd varrni.

Valami meglepő, édes illat csiklandozza az orromat, és nem úgy, ahogy a sajtorta tenné.

Ez egy parfüm, émylítő, gejl parfüm. Ebből, az üvöltő zenéből – ez az *I Will Survive?* – és a hamis rikácsolásból ítélve kétkem, hogy a gondnokom vette a bátorságot, hogy bulit csapjon a távollétemben.

Nem nagyon ismerem a fickót, de abban biztos vagyok, hogy nem az a *girl power* típus.

Vagyis ez azt jelenti, hogy hamarosan rányitok a házfogalómra a fürdőszobában.

Végigmegyek a folyosón a lakosztályom felé, és finoman lenyomom a kilincset. Az ajtó könnyedén és hangtalanul kinyílik, a zene még hangosabb lesz, és feltárulnak a hálószobám romjai. Két melltartó lóg a komód fölötti tükörről. A fürdőszoba ajtaja előtt, a padlón egy doboz tampon borult ki. Két pár sáros cipő hever a földön, veszélyesen közel az ágyam alatti török szőnyeghez.

De a rendetlenség semmi az énekléshez képest.

Édes istenem, ez az éneklés!

Nem is emberi lény van a fürdőszobámban. Sokkal inkább egy hiéna lehet, aki megragadt a pubertás kínos szakaszában, leszívott egy héliumos léggömböt, majd hamiisan üvölti a világ legrosszabb számának japán karaokeverzióját.

Mit ne mondjak, nem segít sem a fejfájásomon, sem a csontig hatoló kimerültségemen.

És egyenesen sárba tiporja azon vágyamat, hogy teljesen egyedül legyek, távol a világtól, a sznob társaságok intrikáitól és a cselszövő anyámtól, az esküvői tortáktól és gyászkoszorúktól, és távol annak az élethossznyi elvárásnak a súlyától, amely a vállamra szállt most, hogy nemcsak a családom cégének új pénzügyi igazgatója vagyok, hanem meglehetősen gyorsan és váratlanul az utolsó nőtlen milliárdos nyolcvankét éves kor alatt.

Bárki azt gondolhatná, hogy a közel negyven évem feljogosít arra, hogy azt mondjam mindenkinek, aki beleavatkozik a magánéletembe, hogy csesse meg. De sajnos a családom az 1950-es években gyermekrajzfilmekkel alapozta meg a vagyonát, aztán családi filmekkel, tévésorozatok-

kal folytatódott, míg eljutottunk a mai vidámparkok, streamingszolgáltatók, felplecsnizett játékvacakok több milliárd dolláros bizniszéhez, amelynek csúcsán mi ülünk, a család, amely megvalósította a modern világ álmait.

Mi vagyunk a tökéletesség alappillére.

A Rutherfordok soha nem engedhetik meg maguknak a botrányos viselkedést, de még a szabadszájúsággal járó enyhe szabálysértéseket sem, bármennyire is szeretnék néha felmászni a Brooklyn hídra, és torkom szakadtából üvölni, hogy mindenki menjen a bús piczába.

Úgyhogy hiába tartom bosszúságnak a rokonaim állandó próbálkozását, hogy bemutassák nekem „álmaim nőjét”, ez a kényelmetlenség semmi ahhoz a kiközösítő-hadjáráthoz képest, amelynek akkor lennék célpontja, ha nem tennék eleget a névvel járó elvárásoknak.

Ó, egek, új „dal” jön: a házfoglaló gumicsirkehangján a „thank u, next” hangzik fel.

Átkozottul korán van még Ariana Grandéhoz* és a gyönyörű hangjához.

Egy pubertáskorban rekedt hiénához pláne.

Még két lépést teszek befelé. A fürdőszobaajtó résén keresztül megpillantom a betolakodómat. Még három lépés, és tisztán láthatom.

Egy bizonyos értelemben.

A haja mélykék törülközőbe van csavarva, az én fekete selyemköpenyem lóg a válláról, az arca valami zöld krém-

* Ariana Grande-Butera (ismertebb nevén Ariana Grande) 1993-ban született, olasz származású amerikai énekesnő, dalszerző és színésznő. Leghíresebb szerepe Cat Valentine volt a *V, mint Viktória*, illetve a *Sam és Cat* című sorozatokban. (a Szerk.)

mel van bevonva, egyik lábát pedig az elegáns kádám szélére támasztja, és...

Édes istenem, mondd, hogy nem azt csinálja, amit én gondolok.

Együtt bömböl a dalszöveggel, amiből egy kukkot sem értek, és nem is hiszem, hogy ilyen siratóasszony módra kellene nyekeregni, majd egy hirtelen mozdulatot tesz, amitől egy pillanatra a torkán akad a „dal”, majd élesen felhördül.

De, azt csinálja.

A bikinivonalát gyantázza, mégpedig úgy, hogy a ványadt csülkét a márványkádám szélére támasztja.

És az én köntösömet viseli hozzá. Van pofája... Behatol az otthonomba. Minden elérhető felületen mocskot, szennyes ruhát és mosatlan edényeket hagy. Meggyalázza a sajtortót! A luxusfürdőszobámban cicomázza magát, miközben ízlésficamos számokra vonyít.

Ennek vége!

Most.

Belépek a nyitott ajtón, készen arra, hogy a vállamra kapjam, majd kipenderítsem az erkélyről.

– Mit gondol, mi az ördögöt csinál itt? – kiabálom.

A nő megperdül, felsikít, majd nindzsához méltó reflexszel felkap egy ipari méretű samponosflakont a kád széléről, és a fejemhez vágja.

– *Elég!* – kiáltok rá ismét.

– Betolakodó! – sipítja, túlkiabálva a zenét. – Marshmallow! Támadj! – Megfog egy törülközőt, azt is felém hajtja.

Könnyen kikerülöm, bár fáradt testem jobban szeretné, ha nem kellene ez a kutyakomédia.

– Elég, hagyja abba! – Miért, ó, miért döntöttem úgy, hogy testőr nélkül jövök?

A köntöse – az *én* köntösöm – szárnya nyitva libben; felfedi a nő tejszínű bőrét, dús mellét, és a félig gyantázott *nem, nem nézünk oda...* Meztelensége azonban nem gátolja meg abban, hogy egy ugrással az öltözőszekrény felé vetődjön, és megdobjon a keze ügyébe kerülő fogkrémes tubussal.

– Tolvaj! Gyilkos! – sipítózik közben. Három lépést tesz felé, és egy elektromos fogkefe repül felém.

– Ki a fenének képzele magát? – teszem fel a nagy kérdést.

– Segítség! – rikácsol. – Marshmallow!

Félreacsapok egy felém repülő dobozt. Mi a tököm az a marshmallow? A nő perverz volna? Ez a biztonsági szava? Vagy azt hiszi, hogy valami chippendale-fíú vagyok? Vagy egy dzsigoló? Ez meg valami bolond szerepjáték?

És én még azt hittem, hogy a reggel már nem lehet rosszabb.

Megragadja a törülközőtartó állványt, amely az öltözőrész közepén áll, de nem várom meg, hogy rám hajítsa, és még nagyobb kárt okozzon, ezért kicsavarom a kezéből.

– Mit a fenét csinál a házamban? – teszem fel a nagy kérdést, miközben zöldre mázolt arcához hajolok. Kifordítja a karját a markomból, és az öltözőszekrény védelmébe vonul.

– Ez nem a maga háza! – kiabál.

Ez most fordított pszichológia? Szent Kleofás, de rühellem az emberi játszmákat! De még jobban azt, hogy át kell üvölnem ezen a pokoli zenén.

– Az hétszentség, hogy nem a *magáé!* – vágok vissza. Hoppá. Na, ennyit a szabadszájúságról. Elnézést, Anya. – Mi a fenét csinál itt?

– Marshmallow! – bömböli a nő, közben toporog, egyre azt ismételteti, hogy „ez a kurva sok ajtó”, meg „nem hall, nem hall”. A törülköző leomlik a fejről, a köpeny még jobban szétnyílik, és én jóval többet látok az úgynevezett „modern nőből”, mint szeretnék. De aztán leesik a tantusz.

A nő fél.

Gratula, Hayes, remek szociális érzéked van.

Magamban morogok, zebre dugom ökölbe szorított kezem, és az öltözőszekrényre támaszkodva kényszerítem magam, hogy megnyugodjak, és úgy tekintsek rá, mint egy matematikai feladatra, nem pedig az érzelmek egy hússoporcós, és egy kicsit még szőrös gócéra, aki a sarokba szorítva hajszárítóval céloz majd meg, ha egy rossz lépést merek tenni.

– Ki maga? – Ami azt illeti, baromi nehéz nyugodt hangszínen tartani a hangomat. A bátyám tegnapi esti esküvői fogadásán öt perc után elhasználtam a társasági tűrőképességem utolsó cseppjét is, és még hat órán át kellett vetítenem. Már nincsen semmi erőm ahhoz, hogy türelmes legyek ezzel a nővel, aki a békés magányom útjába állt.

Előre-hátra ring a talpán, a köntös ide-oda libben, a törülköző a nyakában lóg, a hajszárítót még mindig fenyegetően lóbálja. Az arcát borító zöld trutyi csomókban folyik róla, mintha izzadna alatta.

– Kibéreltem ezt a házat. Kotródjon innen!

– Ez a ház az enyém, és én nem adtam bérbe senkinek.

– Bizonyítsa be.

– Fogalma sincs, ki vagyok, igaz?

– Viccel? – motyogja. – Megint...? Marshmallow!

– Hagyja már abba ezt a mályvacukrozást, mi a fene...

Ez az utolsó szótag, amit kiejtek, mielőtt ráébrednék, mi is az a Marshmallow.

Egy kutya.

Marshmallow egy nagy, fekete-barna színű, hosszú orrú, hegyes fülű, acsarkodó, cseppet sem barátságos kutya.

És van egy olyan érzésem, hogy én leszek a reggelije.

Ez a nap tényleg nem lehet rosszabb.

Második fejezet



Begonia Fairchild,

vagyis a nő, aki szeretné nem megbánni minden egyes döntését. Egy nap talán... Valamikor. Nemsokára.

Azt mondtam magamnak: *Menj el egy válás utáni elvonulásra, és kényeztesd magad olyan helyen, ahol nincs internet, sem mobiljel, és még az anyád sem érhet el.* Aztán meg azt mondtam: *Nahát, itt egy olcsón bérelhető, csodálatos tengerparti villa! Ez biztosan a sors keze!*

Erről ennyit.

Két csodálatos napig tartott az idill.

És most?

Éppen vallatom a betolakodót, akit a kutyám sarokba szorított, és mobiljel híján még a rendőrséget sem tudom felhívni; ráadásul tisztában vagyok vele, hogy a kutyám a világ legrosszabb őrző-védője, és másodpercek kérdése, hogy abbahagyja a morgást, amivel az utolsó ütőkártyámnak is annyi ezzel a villát megszálló gyilkossal szemben.

– Ki a fene maga? És ne jöjjön azzal az arrogáns válasszal, hogy „hogyan képzeled, hogy nem tudja, mert én ilyen-olyan baromi fontos ember vagyok”! – A férfi megrettenve húzódik az öltöző sarkába, egy szekrény mögé.

Micsoda idióta fürdőszoba ez, hogy négy ajtaja van!

A fene vinné el.

Tegnap még teljesen odavoltam érte, hogy egy tengerparti nyaralót béreltem egy olyan fürdőszobával, amelyhez tartozik nem egy, de *két* beépített öltözőgardrób, sőt egy rejtett, privát nappali is, amely innen nyílik. Most azonban komoly gondot jelentett, hogy eldöntsem, vajon melyik ajtó felé vetődjek, hogy elmenekülhessek... És rosszul döntöttem.

Tehát itt vagyunk, a gardróbszobában, a férfival a sarokban, aki úgy néz rám, mintha én lennék az, aki illetéktelenül tartózkodik itt.

Két fegyver áll a rendelkezésemre.

Az egyik a hajszárító, ami csak akkor ijesztő, ha valaha is megtörtént veled, hogy rövidzárlat miatt majdnem leégett az egész hajad tőle, a másik pedig a telefonom, a köntösöm zsebében, aminek még annyi haszna sincs, mit a rövidzárlatos hajszárítónak lenne, hiszen itt, az isten háta mögött nem fog semmi jelet – édes remetelak, mi?

– A nevem Hayes Rutherford, és ez az én házam.

A férfi hangja halk és visszafogott, de erélyes és magabiztos, amit a szmoking is erősített, amelyet visel. *Jut is eszembe, milyen rabló tör be szmokingban egy házba?* De az is lehet, hogy ez a valaki, akit talán valóban Hayes Rutherfordnak hívnak, veleszületett magabiztossággal viseli a szmokingot és önnön fontosságából adódó önbizalmát.

Miért cseng ismerősen ez a név?

És az a tény, hogy azt állítja, hogy ez a neve, miért biztosítana azonnal arról, hogy nem fog megölni?

Valószínűleg azért, mert ha meg akart volna ölni, azt mondaná, hogy Freddy Kruegernek hívják vagy Mr. Death-

nek vagy Chadnek, mert istenemre mondom, volt épp elég Chad az életemben. Az univerzum határozottan egy Chadet küldene, hogy meggyilkoljon.

De ez az ember – Hayes Rutherford – várakozón bámul rám, mintha csak újabb kérdésre számítana, és bár az állkapcsa remegése azt sugallja, hogy legszívesebben megfojtana a hajszárító vezetékével, a nyugodt tekintete és hangja azt üzeni: *túl vagyok ezen a marhaságon, beszéljük meg értelmesen.*

Nem idős. A szarkalábai és a sötét hajában csillanó néhány ősz hajszál alapján talán a harmincas évei végén, legfeljebb a negyvenes évei elején járhat. Egyértelműen jó formában van. Nem buggyan a hasa az övére, feltűrt ingujja vaskos, meglepően férfias alkart fed fel, a tartása egyenes, a nyakán feszülnek az izmok.

A homlokába pedig egy hajtincs lóg, mintha csak azt mondaná, hogy belefáradt a tökéletességbe, vagy egyszerűen nem ér fel ahhoz, ahova kellene neki.

Vagy ez ugyanazt jelenti?

Nem tudom.

Csak azt tudom, hogy ha nincs ez a közjáték, most éppen sajtortát reggeliznék; és hogy ha nem mosom ki hamarosan a hajamból a festéket, olyan neonszínűre marja a peroxid, hogy a következő állásom forgalomterelő bója lesz.

Mintha ez lenne a legnagyobb gondom, amikor egy betolakodó csapdába ejt a gardróbban.

Ha megpróbálok elszaladni, Marshmallow azt fogja gondolni, hogy játszunk, és ezzel lehetőséget hagy ennek a Hayes Rutherford fickónak a támadásra.

És akkor leesik.

– Ó, istenem, Hayes Rutherford. Mint az elnök,* csak visszafelé! Szándékosan nevezték el így a szülei?

Lassan pislog egyet, és az a benyomásom, hogy ezt még soha életében senki sem kérdezte tőle.

Megjegyzés: Ne viccelődj egy betörő nevével, akinek akár gyilkosság is járhat a fejében.

Egyéb megjegyzés: Ha egy horrorfilmet élek át, határozottan én vagyok az első áldozat.

Mindig a hiú liba kapja meg először a magáét. Bár ez hülyeség. Én nem vagyok hiú. Csak egy kis reggeli kényeztetést engedtem meg magamnak egy luxusfürdőszobában. Ez körülbelül öt alkalommal fordult elő életemben. Már mint a kényeztetés része, nem a luxusfürdőszobáé. Általában egy olyan fürdőszobában kényeztettem magam, amely harmadakkora, mint ez a szekrény.

És egy utolsó megjegyzés önmagamhoz: Egyre inkább úgy fest, hogy a fickó nem tervezi, hogy megöl. De még mindig nem tetszik ez a helyzet.

Marshmallow, a Shiloh juhászkutyám lassan megnyugszik. Talán húsz másodpercem van, mire ez a Hayes Rutherford rájön, hogy a kutya nagyobb valószínűséggel kapcsolja le a villanyt és csukja be az ajtót maga mögött, mint hogy bárkit megharapjon.

Szegény Marshmallow. Nem igazán tudta hozni a szintet, amit a szolgálatikutyá-iskolában vártak tőle.

– Igen – mondja végül Hayes Rutherford. – Pontosan erről van szó. A szüleimnek elnöki humoruk van.

– Hazudik.

* Rutherford B. Hayes (1822–1893) politikus, katonai vezető, 1877 és 1881 között az USA 19. elnöke (a *Szerk.*)

Olyan arcot vág, mintha egy légy szállt volna az orrára.

– Hogy került ide?

– A kóddal. Két hétre kibéreltem ezt a házat. Maga hogy került ide?

– Hol bérelte ezt a házat?

Említettem már, hogy túl vagyok a férfiakon? Mert túl vagyok a férfiakon.

– Nem válaszolt a kérdésemre.

– Már vagy hatszor válaszoltam a kérdésére. Az enyém ez a ház. Halljam, hol bérelte?

– Egy ingatlanportálon, ahol nyaralót kerestem. És maga csak kétszer válaszolt a kérdésemre, de hiába, másodjára sem hiszek magának jobban, mint elsőre. Hogy lehet, hogy van egy nyaralója, amiről azt sem tudja, hogy nyaraló?

Valami más is pislákol a szemében – azt hiszem, bosszúság –, és most először, amióta majdnem szívrohamot kaptam a fürdőszobában, átsuhant az agyamon, hogy valóban az övé lehet ez a ház, és jó esély van rá, hogy nem nekem kellene itt lenni.

Úgy tűnik, Marshmallow is rájön erre. Félrebiccentett fejjel visszakozik, majd lehever, egy utolsó bosszús kis mordulással.

Ez a mordulás mintha csak nekem szólna, és azt mondaná: *Hát persze, Begonia. Tudhattad volna, hogy ezt a házat napi ötven dollárért kibérelni túl szép ahhoz, hogy igaz legyen.* Lefekszik, és egyik mancsát a mellkasa alá görbíti.

Egy pillantást vetek a gardrób akasztóin rendezetten függő öltönyök, ingek és farmerek sorára. A hálószobában lévő komód tele van férfi fehérneművel és zoknival, valamint a legviccesebb pizsamanadrág-kollekcióval, amelyet valaha láttam. Az első emeleten van egy dolgozószoba, tele

könyvekkel és családi fotókkal, amelyeket nem néztem meg alaposan, mert azt feltételeztem, hogy csak stockfotók, dekorációk, hogy a ház többi részének elegáns hangulatát emeljék.

De vajon tényleg ez a férfi van a képeken?

Ez tényleg az ő háza?

Furcsának tűnt, hogy ruhák és személyes tárgyak vannak a házban, de fogalmam sem volt, hogy menő-e az ilyesmi. Amikor legutóbb nyaralni voltam, négy főiskolai barátnőmmel Panama City Beachen béreltünk szállást, nem pedig egy ilyen elegáns villában. Arra gondoltam, hogy a népszerű üdülőhelyek házai a lehető legszükségesebbekre szorítkoznak, hiszen úgymint kispénzű egyetemisták kuporgatják össze a fillérjeiket, hogy kibéreljék őket, és persze olyan bulikat tartanak aztán, amelyek nem igazán segítik elő az állagmegóvást, hogy úgy mondjam. Ellenben a Maine partjainál elterülő furcsa szigeteken található, előkelő luxusotthonok több kényelmi szolgáltatást nyújtanak.

De akkor is – *ötven dollár éjszakánként.*

Amikor a hirdetés váratlan üresedést, különleges ajánlatot írt, tudnom kellett volna.

Tényleg tudnom kellett volna.

Én illegálisan vagyok itt? Basszuskulcs!

Kalandra vágytam.

Nos, jött egy, telibe. Lehet, még rendőrségi portré is jár majd hozzá. Anyám odalesz érte.

De van egy nyaralóbérelti szerződésem. Nem tartóztathatnak le birtokháborításért, ha bérelti szerződésem van. Ugye?

Felelősségre vonhatnak, ha nem tudtam, hogy kamu-szerződést írtam alá?

– Letenné azt az átkozott hajszárítót? – morogja a férfi.
– És az isten szerelmére, kösse már össze a köntöst!

Lenézek, sikkantok egyet, majd felkapom a fejemet, továbbra is ráirányítom a hajszárítót, és a másik kezemmel próbálom összehúzni a köpeny két oldalát. A szerelem imaszőnyege közszemlére téve, és az egyik mellbimbóm is kikandikál. Remek.

– Forduljon el!

A férfi a plafonra irányítja a tekintetét. Összerántom a köntöst, megkötöm, majd ismét ráirányítom a hajszárítót.

– Honnan tudom biztosan, hogy maga a tulajdonos? Mi van, ha csak *ismeri* a tulajdonost? Vagy mi van, ha csak körbe akart szaglászni, hogy kilesse, mikor lesz legközelebb üres a ház?

– Rendben, lebuktatott. Én vagyok a Szmokingos Betörő, és csakis az előző esti fehér nyakkendő rendezvények formális öltözkéiben vagyok hajlandó dolgozni. Nos, mit is vihetnék el innen...?

– A szarkazmus nem áll jól magának.

– Nem hiszem, hogy olyan helyzetben van, hogy megjegyzéseket tehessen mások vonzerejét illetően.

Zihálni kezdek. A gané. *Megtette.*

Gyakorlatilag csúnyának nevezett.

– Marshmallow, kapd el a tökét!

A kutyám felemeli a fejét, megharapja egy farmernadrág szélét, lehúzza a fogasról, és a lábamhoz húzza.

A betolakodóm – *Hayes* – ismét olyan arcot vág, mintha megfontolná az életében hozott összes rossz döntését, amelyek ehhez a pillanathoz vezették.

Vagy csak kivetítem a saját érzéseimet?

De ez rossz pillanat? Annak kellene lennie?

– Marshmallow, tudod, hogy ez a fazon nem passzol a csípőmhöz. Ha segíteni akarsz, inkább a bőrröndömből hozz valamit.

A kutyám rám vigyorog. Ez a kedvenc játéka. *Nézd, mit tudok!*

Hayes lehunyja a szemét, és az orrnyergét masszírozza.

– Látnom kell ennek a bérleti szerződésnek a másolatát – követeli.

Semmi sem lehet olyan kellemetlenség egy férfi számára, mint elhíttatnie egy nővel, hogy eredeti szándéka nem gyilkosság volt. Nem mondom, hogy nem fogom eléggé bosszantani ahhoz, hogy más okok miatt ez megforduljon a fejében – a volt férjem szerint nagyon tehetséges vagyok ebben –, de jelen pillanatban furcsán biztonságban érzem magam.

– A telefonomon van, e-mailben. És ha maga nincs rajta a lenti családi képeken, akkor hívom a rendőrséget. Örömmel tárgyalok ebben az ügyben, de egyelőre a megtisztelő jóakarataról kell biztosítania. Engedje, hogy felöltözzek, rendet rakjak, és megmutatom a szerződést.

A férfi orra megrándul. Miért? Mert fél a rendőrségtől? Valami helytelen szándékkal jött ide? Nem ő van a családi képeken odalenn? Nem néztem meg alaposan a fotókat a dolgozószobában, mert helytelennek éreztem, hogy olyan helyiségben álljak neki festeni, ahol komoly károkat tudnék okozni, különösen, ha Marshmallow úgy dönt, hogy „segít”. És bár imádom nézegetni a családi fotókat, azt feltételeztem, hogy ezek beállított képek, és nem az itt élő tényleges család.

– Öt perce van, hogy felöltözzön, és találkozzon velem a földszinten ezzel a bérleti szerződéssel, különben én hívom a rendőrséget. Világos voltam?

– Húsz perc.

– Öt.

– Tizenöt.

– Öt.

– Harminc.

– Három. – Elővesz egy telefont a zsebéből, mintha most azonnal tárcsázni akarná a rendőrséget.

És ekkor a kutyám úgy dönt, hogy itt a játék ideje.

Látom, hogy a férfi előrelép. Marshmallow tekintete azonnal a telefonon landol. Az agya kattog. *Rágójáték! Rágójáték!* Felcsillan a szeme, kinyílik a szája, a hátsó lába megfeszül, és az állkapcsa egyetlen gyors csattanásával ellopja a telefont.

Erről ennyit.

– Marshmallow!

Az ötvenkilós kutyám megfordul, előrelendül, kirohan a csempézett fürdőszobába, megcsúszik, majd visszanyeri az egyensúlyát, és elrohan.

Hayes Rutherford, az aranyifjú vérben forgó szemmel, remegő állkapocccsal, kitágult orrlyukkal és feszült tartással felém fordul, és olyan pillantást vet rám, ami egy évvel ezelőtt hamuvá perzselt volna.

Aztán megfordul, és a kutyám után rohan.

Harmadik fejezet



Hayes

A világ összes szöge közül messze a sarkokat kedvelem a legkevésbé.

Konkrétan azt, ha sarokba szorítanak. És most éppen ez a helyzet, ugyanis a házfoglalóm rájött valami nagyon-nagyon veszélyesre.

– Ó, istenem – zihálja a nő –, maga tényleg Hayes Rutherford.

Miután végigkergettük a kutyát az átkozott birtokon, most a dolgozószobában vagyunk, ahol ez a pokolból szajlított állat végre úgy döntött, hogy kiköpi a telefonomat.

A szőrös eb beügetett ide, és letette közvetlenül a vezeték nélküli töltő mellé az asztalra, mintha tudná, hogyan kell feltölteni egy rohadt mobiltelefont.

Fújtatok, mint egy bika. Érzem, hogy a szemem puffadt, a torkom kapar, erősen lélegzem. Elmarom a telefonomat az asztalról, és visszadugom a zsebembe. A nő levegő után kapkodva görnyed előre, mintha egy fagyaltoskocsi után futott volna. A törülköző leesett a fejéről, a haja egy lucskos, csapzott, a rikító vörösnek és a neonnarancssárgának

a keverékében pompázó kóc; a vöröses lé, amivel a haját bekente, a zöld, csimbókokban olvadó arcpakolásával keveredik, és egészen visszataszító árnyalatot produkál.

És persze a köntös újra nyitva, ahogy a szája is, amikor végignézi a családi képeket.

– A nevét! – parancsolom.

A kutya úgy ugat, mintha azt gondolná, hogy meg tudja válaszolni ezt a kérdést. Rámutatok.

– És vigye ki azt a kellemetlenséget a házamból. Most!

– Maga *A* Rutherford családból való! *A Razzle Dazzle-Rutherfordok* családjából...

A magánélet utolsó védvonala is elesett. Anyám körülbelül negyvenkét percen belül tudni fogja, hol vagyok, mert egy nő valahol elsuttogta a nevemet. Olyan ez neki, mint a dzsinnek, ha megdörzsölik a csodalámpát. Négy órán belül itt lesz a következő kiszemelt menyasszonnyal.

Mindannyian együtt vannak Jonas esküvő utáni villásreggelijén. Neki nem számít, csak egy rövid limuzinút, egy sebtében rendelt helikopter, majd a magánrepülő, aztán már itt is van a tengerparton, ahol öt perc alatt kerít egy kompot, és áthozatja magát a szigetre. Olyan, mint egy vérszagozt követő cápa.

– A nevét! – ismétlem.

– Begonia. Begonia vagyok. Istenem. Kamaszkoromban a falamon a bátyja plakátjai függtek!

A szemhéjam megrándul. Begonia? Ha ez az igazi neve, megeszem a bal cipőmet.

– Milyen Begonia?

– Kerti.

Próbálok mélyeket lélegezni az orromon keresztül, de az orrlyukam bedugul.

– Mi a *vezetékneve*? – Nem válaszol azonnal. – Átkutathatom a táskáját is – morgom.

Felegyenesedik, megérinti a pacsmagot a haján, majd az arcáról csurgó másik maszlagot, és fényes, zöld szemével kétségbeesetten pislog rám.

– Maga az első, aki ezt kérdezi tőlem. Sajnálom. Csak egy pillanat... egy pillanatra van szükségem. – Hallhatóan mélyet sóhajt, az arcát legyezgeti. – Húha. Nem számítottam rá, hogy ilyen furcsa lesz. Sajnálom.

Egy örült nő van a házamban. Milyen ember az, aki sír, ha megkérdezik a vezetéknevét?

Egy szökött menyasszony – szólal meg a fejemben az újsógornőm hangja.

Vagy egy friss özvegy – veti fel Antonio nagybátyám.

Egy nő, akinek amnéziája volt, és amikor visszanyerte az emlékezetét, rá kellett jönnie, hogy barátai és családja azt hitték, meghalt, és továbbléptek – visítja a fejemben az unokahúgom.

Néha nem szeretem, hogy kedvenc családtagom a koreai szappanoperák megszállottja.

Vagy csak most fedezte fel, hogy örökbe fogadták, és most már megérti, miért érezte mindig úgy, hogy nem tartozik a családjához – teszi hozzá Keisha hangja, és ezúttal el is tudom képzelni a ravasz vigyorát, mert bár ő a kedvenc családtagom, tőle sem áll távol, hogy állandóan kerítőnőt játsszon nekem, ahogy a többiek. Ő maga is örökbe fogadott családtag – anyám bátyja vette magához, bár romantikus lelkülete azt sugallja, hogy ő inkább Rutherford, mint én –, és remek esettanulmány a nevelés alaptermészetével szembeni eredményeiről. *Ő is olyan, mint te, Hayes. Ő sem*

illik a családba. De őt valóban örökbe fogadták, te meg csak simán furcsa vagy.

Nem vagyok furcsa, bár évekre telt, mire a saját fejemben is leráztam magamról a címkét. Egyszerűen nem felelek meg annak, amit az emberek egy Rutherfordtól várnak. A matematikát szeretem az emberek helyett, és inkább olvasok történelmi életrajzokat, mint hogy egy Razzle Dazzle-film romantikus főszereplőjét profillozzam.

Egyszer hánytam, amikor leszálltam a Razzle Dazzle Village hullámvasútvonalra. Természetesen lefotózták, felvették, az egész világ látta. És persze ezen az alapon elkönnyelhetek a Rutherford család fekete báránynak.

Ez az egyetlen „botrány”, ami valaha is megjelent a sajtóban a családról.

Mindenki más túl tökéletes.

Mindenki illik a kiszabott formájába.

Még Keisha is, aki néha maga a katasztrófa, de az a szerencséje, hogy a neve nem Rutherford.

De még ő is jobban debütált a médiában. Az én első próbatétele a kamera előtt egy interjú volt, hatévesen, amikor egy filmbemutatón elkeveredtem a családomtól, és lecsaptak rám a paparazzók. Annyira féltem és annyira megrémültem, hogy csak hápogni tudtam, míg apám meg nem mentett.

Megborzongok az emléktől, és újfent azt kívánom, bár csak máshol lennék. Inkább a nantucketi házba kellett volna mennem, ha békében akarok bármilyen munkát végezni, de a nantucketi ház használata anyámat illeti, és abban a pillanatban, hogy beütöm a belépőkódot a kapun, ő tudta volna, hogy ott vagyok.

Ez a villa volt az egyetlen esélyem.

– Fairchild – nyögi Begonia. – A nevem Begonia Fairchild.

Ne tedd, ne tedd, ne tedd.

– És ezt azért nehéz kimondani, mert...?

A fenébe.

Megtettem.

– A válasom után választottam – intett a bal kezével, és ostoba mosolyt villantott. Közben a szempilláit rezgettette. A szemébe ment valami, vagy velem akar flörtölni? – Nem állhattam, hogy továbbra is Dixon legyek. A Bidelspach vezetéknévét pedig soha nem éreztem magaménak. Ezért úgy döntöttem, hogy Begonia Fairchild leszek. Apámnak tetszett volna. Sokkal inkább a béke, a szeretet és a derű embere volt, mint az anyám valaha is. Kérem, adjon tizenöt percet, hogy lezuhanyozzak és felvegyek néhány ruhát, előkerítem a bérleti szerződést, aztán kitaláljuk, mi folyik itt. Kér egy kis sajtortót? Annyi van, hogy egy érettségi bankettre elég lenne, és azt hittem, egész hétre kitart, de ha megennénk, vehetek még... Egek! Maga Jonas Rutherford fura bátyja! Nem hiszem el, hogy itt állok a házában. És nem rossz értelemben gondoltam furcsát. Csak úgy értettem...

– Elég.

– ...ahogy a tinimagazinok nevezték mindig. Sajnálom. Rossz szokás. Nem mondom ezt még egyszer.

– Most menjen, zuhanyozzon le, csomagoljon össze, majd pedig aláír egy titoktartási megállapodást, amelyben kijelenti, hogy nem volt itt, soha nem látott engem, és elismeri, hogy tízmillió dollárra perelhetem, ha megszegi a szavát. Aztán elmehet.

Faragatlanul viselkedem. Nem szeretek tuskó lenni, de már nem tudok uralkodni a frusztrációmon és a haragomon.

Rohadtul aludni akarok, mert miután felkelek, mélyebbre kell ásnom a Razzle Dazzle könyvelésébe, és kiokoskodni néhány következetlenség mibenlétét. A minap fedeztem fel Jonas próbavacsorája előtt; ezzel próbáltam elterelni a figyelmemet Thomas unokatestvérem temetéséről, és a cégnél betöltendő új szerepemről.

A kutya nyöszörög, lefekszik, az orrát eltakarja a mancsával, mintha tudná, hogy bajban van.

– Semmi baj, Marshmallow – mondja halkán Begonia. Rám pislog. – Őszintén sajnálom. Tiszteletlenség a bulvársajtótól, hogy ilyen nevekkel illették, és tapintatlanság tőlem, hogy felhoztam. Kicsit zavarban vagyok. Nem mindennap találkozom olyan valakivel, aki a kamaszkori szerelmekkel áll kapcsolatban. De ezt valószínűleg épp eleget hallotta már életében, úgyhogy nem akarok bosszantó lenni.

Igazából nem, nem hallottam sokszor. Kiválóan tudom kerülni az embereket, különösen azokat, akik szerelmesek a bátyámba.

Szóval igen, ez most nagyon bosszantó.

Hagytam, hogy a testbeszédem válaszoljon helyettem.

A nő kihúzza magát, megérinti az arcát, maga elé tartva a kezét, és grimaszolva nézi zöld ujjait.

– Ja, igen! Zuhanyzás, öltözés, aztán csinálók magának egy kávé, adok egy szelet sajtortát, aztán aláírom a titoktartási szerződést, és kitaláljuk, ki marad és ki hová megy. Lakat a számon. Autogramot sem kérek. Esküszöm. És sajnálom, hogy Marshmallow elvette a telefonját. Ő... nos,

néha azt hiszi, hogy nem kutya, hanem egy idegesítő emberi kistesó. – Összeráncolja a homlokát, majd folytatja a szóáradatot: – Szokott enni sajtortát? Tudom, hogy a Razzle Dazzle Village vidámparkjaiban minden sarkon sajtortás büfékocsik vannak, de gondolom, ez nem azt jelenti, hogy maga is szereti, nem igaz?

Az ajtóra mutatok.

– Igen, igen, az emeletre. Persze. – Két lépést tesz, majd oldalra biccentett fejjel rám néz. – Miért van itt, úgy öltözve, mintha valami partiból menekült volna? Már két éjszákja vagyok itt, és a nyaraló kiadója biztosan ismeri annyira, hogy nem számított magára, szóval...

– Amíg zuhanyzik, lajstromba veszem a házban keletkezett összes kárt, és kiállítok magának egy számlát.

Nyikkan egyet, én pedig újra az ajtóra mutatok.

– Tudnia kell, hogy a nagy fürdőszoba zuhanyzójában a zuhanyrózsa csöve már törött volt, amikor ideértem. Fel is írtam, hogy jelezzem a házigazdának, ha újra lesz mobiljel, de annyira nem bántam, mert úgyis a masszázsrózsa a legjobb. Ki a fenének van szüksége kézi zuhanyrózsára, ha a kabin tud olyat, amelyet még egy masszőr sem? Ráadásul nem Marshmallow az első kutya, aki itt járt. Tudom, hogy a legtöbb házigazda nem szereti, ha állatokat hoznak a nyaralójába, de a hirdetés azt írta, hogy kedvenceket is szívesen fogadnak. Engem is meglepett az a sok kutyaszőr, ami a szőnyegen volt, de tudom, hogy Marshmallow is hullajtja a szőrét, úgyhogy nem zavart, és...

– Hagyja. Abba.

Az álla remeg.

A fenébe.

Megkerülöm az íróasztalt, hogy mellé léphessek.

– Gyerünk – parancsolom.

Hátrál az ajtó felé, a kutya pedig utánozza a mozdulatait.

– Tudtam, hogy túl szép, hogy igaz legyen – motyogja, miközben az ajtó felé fordul. Nem szól hozzám. A kutyához beszél. Abból lehet tudni, hogy gügyögni kezd. Mind ezt csinálják. – Ki kap meg egy ilyen házat éjszakánként ötven dollárért? Olyan ez, mint annak idején, amikor bejelentkeztünk, hogy vitorlázunk azzal a Grouponnal, és mire odaértünk, kiderült, hogy a kapitány tökrészes volt, és elfelejtette, hogy háromszáz embernek adta ki a hétfős hajóját...

Elfojtok egy bosszús sóhajt, ahogy sarkon fordul, és elindul fel a lépcsőn az emeletre.

– De az nem volt olyan vészes, nem, Marshmallow? Tényleg nem kellett volna azon a hajón lennem, éppen azon a napon. Ez is rendbe jön...

Talán neki.

Nekem?

Ha nem találom meg hamarosan az allergiagyógyszert, akkor anyám és a jelöltjei nem itt találnak majd meg. Hanem a kórházban.